

fiskimonnum og arbeiðsmonnum, komin oftani pindur úr lummumum á Føroya fólki.

Hetta er av sonnum at harmast yvir fyri ein hvønn góðan Føroying.

Hver einasti maður og hver einasta kvinna, ið vil bera navnðið av at vera góður Føroyingur, mátti kunnað sagt annað enn: Hetta gongur ikki longur! Allar árar mugu leggjast yvir borð fyri at verja slitsins og strevsins ágóða og byrgja fyri, so at hann ikki fer út av landinum ella bara dungast upp í ríkmanna lomma! Henda dýra renta og avgift frá Føroya fólki fyri at sleppa at arbeiða og byggja landið, má fara aftur til landið til fólkið!

Javnaðarmenn hava tí ferð eftir ferð haft uppskot um, at Føroya løgting skuldi yvirtaka bankamálið í Føroyum. Men tað er gloppið niður fyri.

Men so leingi, sum flokkurin er í lívi, vil hann halda áfram við hesum stóra landsmáli. Lat afturhaldið, hitt fosturlandsleysa kapitalistverjalandið fella tað fleiri ferðir enn. Javnaðarmenn verða í hesum sum í øðrum at sigra at enda.

Við inntekupolitikki javnaðarmanna er tað eydnast at skapa ein vinnulánsgrunn uppá 8—900.000 kr.

Í seinastu eykatingsetu lögdu so javnaðarmenn, styðjaðir av sjálvstyrismonnum uppskot á tingborð um at stovna ein løgtingsbanka, kallaður Oyggjabankin, við hesum grunni. Bankin skuldi hava einkarrætt til alla veksling av fremmandum peningi. Hetta vildi í fyrstu syftu geva honum eina árliga inn-tøku uppá 75.000 kr. Harnæst vildi ein tlikur einkarrættur sum tíðin leið bera við, at flestir menn av praktiskum grundum vildu koma at brúka bankan.

Men fólkaflokkurin, ið kallar seg náðalan, hvat gjerdi hann við hetta hitt størsta náðala mál, ið frammi hevur verið á tingi?

Hann — »hin náðali fólkaflokkurin« — legði sum eitt ólægi ímóti hesum stórmáli og feldi tað saman við sambandsmonnum.

Hin ringa samvitskan dreiv tó fólkaflokkin at royna at leita sær eftir einum skjóli at krúpa í. Hann setti so fram uppskot um ein seðilbanka, sum hann visti, at eini kundi verða burturúr úttan at vit tóku fulveldi, loysing ella hann fekk amtmannin at avtaka statsins og náðalbankans einarétt at gera seðlar. Men Bretar hava jú fyri Jóanes bónda Paturssyni sagt, at loysing kann ikki verða meðan teir herseta Føroyar, og amtmáðurin kann ikki avtaka statsins og náðalbankans einarétt at gera seðlar í tí danska kongaríkinum.

Seðilbankin var so statt eitt »paradummar«.

Kann fólkaflokkurin aftaná hetta bankamórð hetta sær at taka orðið »náðali« uppá tunguna aftur?

Yvir 1/2 millión hava bankarnir vunnið av Føroya fólks arbeiði í

ár. Ein øðiligur peningur.

Hvussu væl hevði tað ikki borið til, um tingið átti henda ágóða og háðaftrat hin árliga 1/4 av tingsins avlopi til vinnulánsgrunnin, at brúkt ein partin til beinleiðis bygging av tervandi fiskiferum, ið so dugiligir menn kundu fingið

Til fólkatingsveljararnar.

Vit lesa og hoyra, at fólkatingsvalið nú tridja máti ongan týðning fer at hava, tí tann, ið valdur verður, sleppur ikki framat at gera ríksdagsarbeiði.

At »Dagbladið« skrivur soleiðis er fatiligt, tí harvið vil tað lata folk vita, at tað ger einki um Thorstein Petersen verður valdur, tí hann fær ongan háva gjert.

Men at onnur bløð skriva so, fati eg ikki; eg haldi, hetta valið hevur meira týðning enn nakad annað val hevur havt í Føroyum.

Tí nú verður kríggjð vónandi lídugt um eitt árskeiði ella tvey.

Og tá koma samráðingarnar, tá fer fólkatingsmaður okkara niður við teimum fyrstu boðumum úr Føroyum; hann verður at rudda

støðið fyri teimum samráðingum ið skulu fara fram millum Danir Føroyingar og hann verður hanska

eisini at vera avgerandi fyri hvar vit skulu verða umbodaði tá ið teir

sigrandi fara at hava samráðingar um lond og tjóðir aftan á kríggjð.

Fólkatingsvalið 3. mai er sostatt sera avgerandi og tað er tí nógva umráðandi at senda tann rætta mannin niður.

Einhver veljari skyldar landi sínum, at fara á val og velja tann mann sum mest er í lidd við tíðina. Eg skal lova mær at seta fram nakrar hugleiðingar um hetta.

Sambandsmaðurin Johan Poulsen?

Vit kenna sambandsjabbði um at tað vil onga broyting hava, tess mið og mál er at berjast fyri »tí bestandandi«. Tað vil einki nýtt hava, hvørki tjóðskaparliga ella figgjarliga. — Harra Johan Poulsen er »typiskur« sambandsmaður í hesum. Hann viðgerð síni mál og hevur sínar hugleiðingar innanfyrir tey gomlu markini. Viðvikjandi initiativi og skapandi hugsjón er hann tann seigi afturhaldsmaðurin sum ræðist tað nýggja í tíðini og heldur uppá ta gamla privatkapitalistiska lagið.

Í hesari broytingartil tð ið heimurin skal skalt skipast av nýggjum á meira socialistiskum stæði og tann gamli privatkapitalistiski hugsunarhátturin fær skuldina fyri tað ragnarok ið kom yvir verðina, megu eisini vit Føroyingar hava menn frammi sum eru í tráð við tað nýggja í tíðini og ikki

til útbarðiðingar! Hetta hevði verið eitt tiltak, ið kundi muna, og sum fiskimenn av sonnum kundu sagt var gjørt fyri teir.

Hvussu leingi vil arbeiðsmaðurin og fiskimaðurin, ið eru meirlutin í Føroyum, lata afturhaldið sita við avgerðini?

velja ein sambandsmann hvørs hævðsendamál er at verja tað »bestandandi«.

Fólkaflokkismaðurin Thorstein Petersen?

Vinnuflokkurin — seinri Fólkaflokkurin — var ibirtur á slagordið: Tað skulu rættir menn inn á ting. Tað demokratiska tingið, ið sat, skuldi ikki duga. Hetta líkist nógva slagorðum hjá nasistum og fasistum ið siga at ferarin er alt.

Tað kom skjótt undan kavi at bankastjórin Th. Petersen var ein hævðsstuðulin undir vinnuflokkinum. — men ongatið hevur nakar tingflokkur verið meira negativur enn vinnuflokkurin, tey 4 árin, hann var til. Hevði hann eitt einasta uppskot frammi og tað var so syndarligt at hann kundi ikki sjálvur stemma fyri tí.

— So doyði vinnuflokkurin og Thorstein Petersen fekk lofta hinum hálvútlagna politikkarinum J. Patursson yvir til sín og fekk livaftur í flokkin undir navninum Fólkaflokkurin. Nú hevur hesin flokkur

sitið hesi 3 lagnutungu árin á tingi. Alla hesa tíð hevur flokkurin við bankastjóranum á odda leika í

sum ein óður maður móti einum hvørjum positivum tiltaki frá javnaðarmonnum og øðrum á tingi. Sjálvur hevur hann verið

barur fyri uppskot og atlanir um hvussu fyri skuldi sitast. Og hann hevur verið landsskaðiligur í

sínum arbeiði við at vera ímóti inntekumálunum. Samstundis hevur bankastjórin rópt um loysing:

Vit kasta tær 2—3 milliónirnar aftur sum vit fæa frá statinum um árið. Tær skulu vit sjálvir rinda

— men vit skulu ikki »lata skatt vit skulu ikki betala til lögtingið, sigur bankastjórin. Og hví, skal hann ikki rópa soleiðis viss hann fær nakran at trúgva sær? Hann

veit væl at tað ger einki, tí hann fær ikki lov til nakra loysing so leingi vit er hertiknir.

Atlanin hjábankastjóranum við sínum fólkaflokki hevur verið og er so statt einans henda: at verja pengapungin hjá teimum stóru.

Teirra framerð á tingi hevur lika frá fyrsta degi prógváð, at ýtari

ósócialur og stórkapitalistiskur politikkur hevur aldri verið førður enn tann, fólkaflokkurin førir.

Hver kann velja ein mann sum bankastjóra Petersen? Hann vil loysing frá Danmørk, samstundis sum hann er ímóti at stímbra Føroya lögting peningaliga; hann

hevur í øllum sínum politiska virki roynst sum ein neibróður í

einum og øllum. Hvat hæpi kann fáast úr hesum, hvør ansvarligur veljari kann styðja ein soverðnan politik? — Og hverjar skreytur kann ein soverðin politikkarar hugsað at gera í samráðing millum menn um socialar nýskip-anir?

Javnaðarmaðurin P. M. Dam?

Socialisma er fólksins politikkur, tað er tann meingi maðurin ið kemur fram og sigur nei til at

eitt stórmannaminnital í samfelaginum etur alt undir seg. Og hesin fólksins politikkur fer sigrandi um

verðina í hesi tíð við teim størstu tjóðunum á odda. At heiturin má

endurreisast við einari almunduligari socialisering siggja allir menn. Hvat skal tí tann føroyski veljarin

annað gera enn móta fjølmentur á val tann 3. mai og velja P. M. Dam, tí hann er socialistur, nútíðarinnar maður, og tí at hann

hevur vist í sínum politikki, at hann hevur persónligar gavur til at leiða síná ide fram. Tá ið vit

javnaðarmenn stílla Peter Mohr Dam fram sum fólkatingsnevni so er tað út frá tí, at vit vita at

hann við liv og sál gongur inn fyri tí verki hann tekur sær uppá. Hann er ein iðin, erligur og við-

skygdur realpolitikkarar, sum ferð eftir ferð hevur vist sín vilja og

hegni til at bróta nýggjar leiðir fyri vinnulívið. Vit kenna hansara

seiga strev fyri feskiskaveiðuni á sinni, fyri sildaveiðu, fyri trólaraveiðu. Og hóast trupulleikar sum

hann ikki var skuld í komu at nerva, er hansara verk ikki deytt, idein livir og verkið livir, og

hóast hann mangan hevur fingið skamm og last í løn fyri sitt strev

er hann tó ikki givin á hendi men berjist enn tann dag í dag við sama lag fyri frammburði fyri

fólk og land bæði tjóðskaparliga og verkliga, bæði viðvikjandi andslívi og vinnulívi.

Og hvat kann hugsast at verða heldigari fyri Føroyar enn nettup í hesi tíð at hava javnaðarmannin P. M. Dam at umboda okkum, tí

hann er maðurin av í dag, hann er í tráð við tíðina.

Farið tí hvør veljari í Føroyum, sum vil landi og fólki tað besta, á val tann tridja mai og setið

kross fyri javnaðarmannin P. M. Dam!

Javnaðarmenn og tryggingarmálið.

Fólkaflokksins svikjan av einum av landsins náðalastu og týðningarmestu málum.

Hundraðir og aftur hundraðir av tusundum av kr. eru ígjøgnum langar tíðir farnar út av landinum í tryggingarpeningi.

Javnaðarmenn hava, síðan teir komu á ting, troðkað á, at tingið, hitt almenna skuldi yvirtaka alla trygging, eisini endurtryggingina »reassuranc«, og vinna tann pening,